

Solia 1888, fiara și chipul fiarei

Sâmbătă, 6 mai 2006

Gili Cârstea

“Marea strigare a îngerului al treilea a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a căruia slavă va umple tot pământul” (RH 22 nov 1890).

În această scurtă declarație, sora White unește oficial solia 1888 cu evenimentul major al vremii sfârșitului, marea strigare a îngerului al treilea. Ea spune că solia despre neprihănirea lui Hristos este începutul mării strigări, care se va transforma în slava îngerului din Apocalips 18.

Marea strigare, ploaia târzie, ștergerea păcatelor, sigilarea – acestea sunt evenimente cruciale în marea controversă, evenimente pe care poporul nostru le-a așteptat cu nerăbdare, le-a pus în vers și melodie, s-a rugat pentru ele și a visat să fie martor al glorioasei lor împliniri. Este adevărat, generații întregi au crezut că ele vor fi mai degrabă un spectacol de sunet și lumină decât o nouă percepție a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Doreau puterea și minunile asociate cu marea strigare, și nu au bănuțit că ea s-ar putea prezenta ca o nouă descoperire a neprihănirii lui Hristos. Acesta a fost și motivul pentru care cei mai mulți au refuzat-o în 1888, și acesta este motivul pentru care ea continuă să fie refuzată și astăzi.

Este necesar să înțelegem motivul pentru care Domnul insistă să vedem solia 1888 din această perspectivă. Ce legătură există între mesajul celui de-al treilea înger din Apocalips 14 și solia 1888? De ce accentuează Domnul acest aspect, afirmând că solia neprihănirii lui Hristos este “cu adevărat” solia îngerului al treilea?

Iată cuvintele celui de-al treilea înger: “Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!” (Apoc 14:9-11).

Ce legătură este între așa ceva și solia trimisă în 1888 prin frații Jones și Waggoner, pe care sora White o numește “cu adevărat” solia îngerului al treilea? Ce legătură este între

închinarea la fiară sau la icoana ei și neprihănirea lui Hristos, a cărei descoperire a început în 1888? Mai important, de ce spune dânsa că descoperirea neprihănirii lui Hristos a început în 1888 la Minneapolis? Nu a fost neprihănirea Sa cunoscută chiar din timpul apostolilor, și nu a fost ea crezută și apreciată de-a lungul întregii epoci creștine? A contestat cineva neprihănirea Sa, în trecut sau în prezent? A susținut cineva vreodată în biserica rămășiței că Hristos n-ar fi fost neprihănit, sfânt și nepătat? Ce fel de descoperire a neprihănirii lui Hristos a fost prezentată în 1888, ca ea să justifice asemenea declarații sobre și grave?

Până în 1888, biserica rămășiței – alături de toți creștinii – socotea că motivul pentru care Hristos a fost neprihănit era acela că El a fost Fiul lui Dumnezeu prezentat în corp omenesc. Deși era supus “acelorași slăbiciuni ca și noi,” adică flămânzea, obosea, transpira, etc., El nu putea păcătui, fiind Dumnezeu; iar Dumnezeu nu păcătuiește. Era simplu și ușor de înțeles. Dar cum lucrurile simple au în spate o complexitate de mecanisme nebănuite, Domnul ne-a surprins prin mesagerii Săi aleși, care ofereau bisericii o altă sursă a neprihănirii lui Hristos. Ei susțineau că Omul Isus Hristos a fost un membru al familiei omenești, din sămânța lui David “după trup,” dar făcut prin puterea lui Dumnezeu un templu al Duhului Sfânt. Așa cum spusese Moise, El a fost ridicat “dintre frații tăi,” din mijlocul poporului lui Dumnezeu, un proroc la fel ca Moise. Hristos era “al doilea Adam,” o ființă creată devenită locuința lui Dumnezeu prin unirea deplină cu natura divină. Iar El o spunea clar și fără ocolișuri: “Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10).

Aceasta era sursa neprihănirii lui Hristos, acesta era motivul pentru care El nu păcătuia. Natura umană a lui Isus din Nazaret se unise cu natura divină prin locuirea Duhului Sfânt în El, devenind astfel capul noii familii umane, oameni părtași de natură divină. El era împlinirea profundă a doctrinei sanctuarului, era primul Templu al lui Dumnezeu pe planeta Pământ de la căderea lui Adam. Și toate acestea doar prin credință. Credința lui Isus. Aceasta va fi credința sfinților din ultima generație. Și aceasta va fi sursa neprihănirii lor: Hristos în voi.

Dar ce legătură este între așa ceva și închinarea la Baal, împotriva căreia avertizează îngerul din Apocalips 14? Una foarte strânsă, am spune noi, și care va ajuta pe credincioșii ultimei generații să evite – și să demaște – închinarea la fiară și la icoana ei.

Templul nu era doar o ilustrație despre ce va fi Mesia, ci “o pildă” despre scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice de a locui în orice ființă inteligentă – “de la serafimul luminos și sfânt până la om.” Jones este cât se poate de explicit la acest subiect în capitolul 11 din Calea consacrată. Toți cei care vor privi la Hristos și se vor supune lui Dumnezeu așa cum S-a supus El, vor fi făcuți părtași de natură divină și vor birui păcatul așa cum l-a biruit El. Îl vor cunoaște pe Dumnezeu, și astfel le va fi imposibil să-L confunde cu Baal. Vor avea “spiritul lui Ilie,” și vor vedea cu claritate diferențele dintre Templul lui Dumnezeu și hristosul ecumenic ce se infiltrează neobservat în biserică. Doar așa vor putea avertiza biserica și lumea de consecințele nimicitoare ale închinării la hristosul balaurului, fiarei și prorocului mincinos.

Solia lor va lumina pământul de slava caracterului lui Dumnezeu, și toată onoarea va fi a neprihănirii lui Hristos descoperită în solia 1888.